

Sygn. akt VII K 85/19

UZASADNIENIE

W dniu 5 grudnia 2018r. około godz. 23.55 w P., na ulicy (...) D. G. prowadził pojazd marki A. o nr rej. (...). Przejechał około 100 metrów od bramy przy ul. (...) do sklepu (...) przy tej samej ulicy.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego - k. 53v

notatka urzędowa- k. 1

częściowo zeznania świadka P. C. – k. 6v-7

częściowo zeznania świadka M. G. – k. 10/

Kierujący pojazdem został poddany badaniom stanu trzeźwości. Wynik badania przeprowadzonego o godz. 23:59 wskazywał stężenia - 0,74 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, natomiast o godz. 00:16 stężenie - 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś o godz. 00:37 stężenie – 0,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godz. 01:10 stężenie – 0,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godz. 1:41 do stężenia – 0,44 mg/l alkohol w wydychanym powietrzu.

/dowód: notatka urzędowa k. 1

protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu - k. 2, 4/

Oskarżony D. G. ma 23 lata, legitymuje się wykształceniem zawodowym, z zawodu mechanik maszyn i monter. Nie posiada własnych dochodów, pomaga w prowadzeniu gospodarstwa rolnego rodziców. Jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie był uprzednio karany.

/ informacje podane przez oskarżonego do protokołu rozprawy k. 53-53v

karta karna – k.15

dane osobo poznawcze – k. 22/

Przesłuchiwany w charakterze oskarżonego D. G. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił, przejechał około 100 metrów, od bramy przy ul. (...) do sklepu (...), czyli długość budynku. Prawo jazdy posiada od 2016 roku. Dużo jeździ samochodem osobowym, pomaga rodzinie, przywozi rzeczy niezbędne do prowadzenia gospodarstwa rolnego. Mieszka z rodzicami, rodzice mają prawo jazdy, ale taki mają w rodzinie podział obowiązków. Oskarżony jeździ każdego dnia, jest doświadczonym kierowcą. Nie miał mandatu za wykroczenie drogowe.

/wyjaśnienia oskarżonego- k. 53v-54/

Sąd dokonał następującej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, przyznającego się do winy. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony spożywał alkohol i znajdował się w stanie nietrzeźwości, o czym świadczą wyniki pomiarów opisane w protokołach badania stanu trzeźwości. Dokumenty ten sporządzony został w sposób jasny i przejrzysty, a stężenie alkoholu podane zostało we właściwych jednostkach (mg/l). Badania stanu trzeźwości przeprowadzone zostały zgodnie z wymogami określonymi w przepisach art. 129 ust. 2 pkt 3, art. 129 i ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012, poz. 1137 tekst jedn.).

Na walor wiarygodnych zasługują także te wyjaśnienia w jakim wspomina, że przejechał nieznaczny odcinek drogi, zaledwie 100 metrów. Oświadczenie to jest o tyle wiarygodne, że logiczne i prawdopodobne w kontekście okoliczności zatrzymania i podania badaniom na trzeźwość - wjazd na parking obok sklepu, o czym relacjonują również świadkowie M. G. i P. C.. Zeznania wskazanych świadków należy ocenić pozytywnie, wzajemnie korespondują, są spójne, jasne, wspierają nadto wyjaśnienia oskarżonego co do miejsca zatrzymania.

Stąd też na podstawie tak zebranego materiału dowodowego uzasadniona jest ocena, że oskarżony dopuścił się występku polegającego na tym, że w dniu 5 grudnia 2018r. w P., przy ul. (...), około godz. 23.55 prowadził w ruchu lądowym samochód marki A. o numerze rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości opisanym w protokołach badania, czym wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 kk

Stan nietrzeźwości w myśl art. 115 § 16 kk zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Oskarżony niewątpliwie spożywał alkohol i w związku z tym znajdował się w stanie nietrzeźwości. Kierując samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości, zrealizował więc znamiona zarzucanego mu czynu stanowiącego przestępstwo z art. 178a§ 1kk.

W sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego, albo jego winę. W momencie podejmowania zarzucanego oskarżonemu działania przestępnego był on osobą dojrzałą i w pełni poczytalną. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem a nie zachowań realizujących znamiona przestępstw.

Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest środkiem probacyjnym, który Sąd może zastosować wobec sprawcy przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat w sytuacji, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu należy wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej i grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy.

Odnosząc te rozważania do realiów przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że stopień nietrzeźwości oskarżonego nieznacznie przekroczył ustawowy próg. Do zdarzenia doszło w godzinach nocnych, przy odpowiednio mniejszym natężeniu ruchu drogowego. Oskarżony przemierzył nieznaczny odcinek, bo odpowiadający 100 metrom. Rozważając kwestię warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonego nie sposób nie przeanalizować jego dotychczasowego sposobu życia, uprzedniej niekaralności. Nie sposób też pominąć zaprezentowanej przez oskarżonego w toku postępowania postawy, tj. oskarżony od początku przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę. W realiach tej sprawy uzasadnione jest przypuszczenie, że oskarżony pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Wskazuje na to jego postawa w procesie. Zauważyć przy tym należy, że czyn zarzucany oskarżonemu, na tle jego dotychczasowej drogi życiowej ma charakter incydentalny i wyjątkowy. Dotychczasowy, ustabilizowany styl życia oskarżonego, pozwala na ocenę, że oskarżony akceptuje utrwalony porządek prawny i zasadniczo go przestrzega, poza incydemem jaki miał miejsce w dniu 05.12.2018 r.. Mając powyższe na uwadze, Sąd sformułował wobec oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną, oznaczając okres próby na 2 lat. Okres ten w sposób dostateczny pozwoli na weryfikację postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

W związku z tym, że oskarżony prowadził w stanie nietrzeźwości pojazd mechaniczny – samochód osobowy, zasadne jest czasowe wyeliminowanie wspomnianego od udziału w ruchu lądowym, chociaż orzeczenie środka zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych nie jest obligatoryjne w sprawie, wobec zastosowania wobec oskarżonego instytucji przewidzianej w art. 66 kk (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2002 r. I KZP 33/01, OSNKW 2002/3-4/15). Orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku w sposób dostateczny zrealizuje cele tego środka karnego, uwzględniając szereg okoliczności łagodzących w sprawie, z naciskiem, iż zdarzenie ma charakter incydentalny, zaś ustawowy próg trzeźwości został w tej sprawie przekroczony w sposób nieznaczny.

Jednocześnie na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 Sąd zobowiązał oskarżonego do uiszczenia świadczenia poprzez zapłatę kwoty 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, mając na względzie kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, jak i dla podkreślenia naganności zachowania oskarżonego.

Na poczet orzeczonego zakazu zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy, po myśli art. 63 § 4 kk.

W oparciu o art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie kwotę 70,00 zł obejmującą:

- opłatę przewidziana za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30,00 zł,
- ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym – łącznie 40 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./).

Wysokość opłaty ustalono w oparciu o treść art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).